

तर्हिमौढ्यमेवसुखदमित्याशंक्याह सुखमिति दुःखंअन्तेयस्य उदर्कदुःखंमौढ्यसुखंनश्रेयइत्यर्थः आलक्ष्यदुःखंचापिसुखोदयमितिपाठेसुखेष्वसक्तोदुःखादनुद्विग्नोदाक्ष्यज्ञानसाधनानुष्ठानेउत्साहश्रेयसि
त्यर्थः आलस्यदुःखंदाक्ष्यसुखोदयमितिपाठेत्वालस्यज्ञानसाधनेष्वप्रवृत्तिः दुःखदुःखकरं भूतिरणिमद्यैश्वर्यं प्रियाक्वचःसामानियजूषि साहिश्रीरमृतासतामितिश्रुत्युक्तयाविद्यया ॥ ३८ ॥ सुखदुःख
साधनेप्रियाप्रिये लदयेनहर्षशोकमयेनअपराजितःअवशीकृतः ॥ ३९ ॥ शोकेति शोकमलानिइष्टवियोगादीनि भयमूलानिअनिष्टसंयोगादीनि आविशंतितस्वकार्योत्पादनेनव्यामुवन्ति ॥ ४० ॥ नपंडि
तमित्येतद्विवरणोति बुद्धीति बुद्धिःयथधारणसामर्थ्यतद्वतं कृतास्वतःसिद्धाप्रज्ञाऊहापोहकौशलंयस्यातं शुश्रूषंशास्त्राभ्यासपरं अनसूयकंशास्त्रीयेथेदोषदष्टिरसूयातद्रहितं दांतंजितबाह्येद्रियं जितेन्द्रियं
जितचिन्तं ॥ ४१ ॥ गुप्तकामादिभ्योरक्षितंचिन्तयेनसःगुप्तचिन्तः युक्तचित्तइतिपाठेप्रतीचियोजितचित्तइत्यर्थः अतएवउदयास्तमयज्ञं जगदुत्पत्तिलयस्थानंब्रह्मतज्ज्ञं युक्तचित्तत्वात् एतेनतरतिशोकमालम्

सुखंदुःखांतमालक्ष्यदुःखंदाक्ष्यंसुखोदयं ॥ भूतिस्त्वेवंश्रियासार्धदक्षेवसतिनालसे ॥ ३८ ॥ सुखंवायदिवादुःखंप्रियंवायदिवाप्रियं ॥ प्राप्तंप्राप्तमुपासीतल
दयेनापराजितः ॥ ३९ ॥ शोकस्थानसहस्राणिभयस्थानशतानिच ॥ दिवसेदिवसेमूढमाविशंतिनपंडितं ॥ ४० ॥ बुद्धिमंतंकृतप्रज्ञंशुश्रूषमनसूयकं ॥ दांतं
जितेन्द्रियंचापिशोकोनस्पृशतेनरं ॥ ४१ ॥ एतांबुद्धिसमास्थायगुप्तचित्तश्रेयदुःखः ॥ उदयास्तमयज्ञंहिनशोकःस्पृष्टमर्हति ॥ ४२ ॥ यन्निमित्तंभवेच्छोकस्तापो
वादुःखमेवच ॥ आयासोवायतोमूलमेकांगमपितस्यजेत् ॥ ४३ ॥ किंचिदेवममत्वेनयदाभवतिकल्पितं ॥ तदेवपरितापार्थसर्वसंपद्यतेतथा ॥ ४४ ॥ यद्यस्य
जतिकामानांतत्सुखस्याभिपूर्यते ॥ कामानुसारीपुरुषःकामाननुविनश्यति ॥ ४५ ॥ यच्चकामसुखंलोकियच्चदिव्यमहत्सुखं ॥ तृष्णाक्षयसुखस्यैतेनार्हतःषोड
शीकलां ॥ ४६ ॥

विदितिश्रुत्यर्थोदर्शितः उदयास्तमयेत्यतःप्राक् शुक्लकृष्णगतिज्ञतदेवासुरविनिर्गममित्यर्धंगौडाःपठन्ति तस्यार्थः शुक्लसत्त्वंकृष्णतमःताभ्यांप्राप्येगंतीप्रकाशावरणकार्यमुक्तिसंसाराल्पेयतज्ज्ञं देवाःदानदया
दिदृष्ट्वाःसात्विक्यश्चेतोवृत्तयः असुराःराजस्यस्तामस्यः लोभमोहाद्यास्ताएवातासामुभयोनानामपिविशेषणनिर्गमोर्बहिर्भावोयस्मात्तं युक्तचित्तोहियोगबलेनमुक्तिसंसारयोस्तत्त्वंजानन्निरुद्धसदसदृत्तिर्ब्रह्मभू
तोभावत्यतस्तंशोकोनस्पृशतीति ॥ ४२ ॥ यतःआयासस्तन्मूलंकारणंआयासादेः एकांगंशरीरैकदेशभूतमपित्यजेत्किमुतघनदारादि ॥ ४३ ॥ दारादौममैतवानर्थहेतुःप्रत्युततत्त्यागएवसुखकरइत्याहंद्वा
भ्यां किंचिदेवेति ॥ ४४ ॥ कामानांविषयाणांमध्ये ॥ ४५ ॥ वैराग्यंस्तौति यच्चेति लोकेमानुषेदिव्यस्वर्गभवं तृष्णाक्षयौवैराग्यं ॥ ४६ ॥